

Μονή Μπίγκορσκι για Οικουμενικό Πατριάρχη: Δεν επιτρέπεται να λησμονήσουμε εκείνον που πρώτος άνοιξε τη θύρα για την ευλογημένη κοινωνία

[/ Γενικά Θέματα](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Ιδιαίτερη αναφορά στη συμβολή της Μητρός Εκκλησίας και του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου στην αποκατάσταση της κοινωνίας μεταξύ της Αρχιεπισκοπής Αχρίδος και των υπόλοιπων Ορθοδόξων Εκκλησιών κάνει με ανακοίνωσή της η Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου - Μπίγκορσκι με αφορμή την επέτειο 35 ετών από την εκλογή και ενθρόνιση του Παναγιωτάτου.

Η ιστορική Μονή συμμετέχει στους προσευχητικούς εορτασμούς με αφορμή τη

μεγάλη και δημόσια εκφράζει απλώς μια ταπεινή και ειλικρινή πράξη αναγνωρίσεως των μεγάλων έργων της διακονίας αυτού του ταπεινού Ποιμένου.

“Για εμάς, όμως, τα τέκνα της αρχαίας και ενδόξου Αρχιεπισκοπής Αχρίδος, η επέτειος αυτή έχει ιδιαίτερα βαθιά, προσωπική και ιστορική σημασία. Με απέραντη ευγνωμοσύνη και ευλάβεια ανακαλούμε στη μνήμη μας την ιστορική 9η Μαΐου 2022 — και πώς θα ήταν δυνατόν ή επιτρεπτό να τη λησμονήσουμε; — όταν επιτέλους, ύστερα από μακρές δεκαετίες επώδυνης εκκλησιαστικής απομονώσεως και πολυετείς αγώνες, χάρη στην πατρική μέριμνα και σοφία της Παναγιότητός του και με την απόφαση της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, η εκκλησιαστική μας Ιεραρχία, ο ιερός Κλήρος και ο πιστός λαός έγιναν δεκτοί σε ευχαριστιακή κοινωνία. Ήταν μια στιγμή ανεκλάλητης χαράς, κατά την οποία η μακροχρόνια θλίψη γενεών των προγόνων μας μετατράπηκε σε δάκρυα ευγνωμοσύνης, ενώ οι καρδιές μας αισθάνθηκαν και πάλι το πλήρωμα της ορθοδόξου εκκλησιαστικής κοινωνίας”, υπογραμμίζεται.

“Η ιστορική αυτή πράξη παραμένει φωτεινό ορόσημο στη σύγχρονη ιστορία της Εκκλησίας και του λαού μας. Σε αυτήν αναγνωρίζουμε την αγάπη της Μητρός Εκκλησίας, η οποία δεν λησμονεί τα τέκνα της, αλλά με πατρική αγκαλιά τούς άνοιξε τη θύρα της ευχαριστιακής ενότητας. Πράγματι, σε αυτό το έργο μοιάζουν να αντηχούν οι λόγοι του Σωτήρος: «Μακάριοι οί ειρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται» (Ματθαῖος 5, 9)”, επισημαίνεται.

Αναλυτικά η δημόσια τοποθέτηση της Μονής Μπίγκορσκι:

Με αισθήματα βαθιάς πνευματικής χαράς, ειλικρινούς υικῆς αγάπης και απέραντης ευγνωμοσύνης προς τον Θεό, η Ιερά Μονή μας του Τιμίου Προδρόμου – Μπίγκορσκι συμμετέχει στους προσευχητικούς εορτασμούς με αφορμή τη μεγάλη και ευλογημένη επέτειο της συμπληρώσεως τριάντα πέντε ετών από την εκλογή της Α.Θ. Παναγιότητος, του Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως – Νέας Ρώμης και Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, στον ιερό Πρωτόθρονο Θρόνο της Ορθοδοξίας. Ως εκ τούτου, η παρούσα δημόσια έκφρασή μας αποτελεί απλώς μια ταπεινή και ειλικρινή πράξη αναγνωρίσεως των μεγάλων έργων της διακονίας αυτού του ταπεινού Ποιμένου.

Στις 22 Οκτωβρίου 1991, η θεία Πρόνοια κάλεσε τον τότε Μητροπολίτη Χαλκηδόνος κ. Βαρθολομαίο να επωμισθεί τον βαρύ, αλλά ευλογημένο σταυρό της πατριαρχικής διακονίας. Έκτοτε, επί περισσότερες από τρεις δεκαετίες, ο ταπεινός αυτός, αλλά ακλόνητος Αρχιποιμένος μαρτυρεί τη δύναμη της ευαγγελικής αγάπης, το κάλλος της ορθοδόξου Παραδόσεως και την ιερότητα της εκκλησιαστικής ενότητας. Κατά τη διάρκεια της Πατριαρχίας του συνέβαλε στη συμφιλίωση και την υπέρβαση πολλών σχισμάτων και διαιρέσεων μέσα στη μία Καθολική Εκκλησία. Η μακρόχρονη αρχιερατική διακονία του χαρακτηρίζεται από

ακατάπαυστους αγώνες για τη διαφύλαξη της πίστεως, τη συμφιλίωση και την υπέρβαση των διαιρέσεων, τη διορθόδοξη κατανόηση, την αξιοπρέπεια του ανθρώπου, καθώς και τη μέριμνα για τη φύση και ολόκληρη την κτίση του Θεού, γεγονός για το οποίο είναι παγκοσμίως γνωστός ως ο «Πράσινος Πατριάρχης».

Και πόσο βαρύς είναι πράγματι ο σταυρός του Θρόνου της Κωνσταντινουπόλεως! Το να είναι κανείς πνευματικός διάδοχος των ενδόξων Πατριαρχών της Βασιλευούσης, να διαφυλάσσει ζωντανή την αποστολική και πατερική παρακαταθήκη της αρχαίας ορθοδόξου Ρωμιοσύνης, και μάλιστα στην πόλη όπου άλλοτε έλαμπε η χριστιανική αυτοκρατορική δόξα, ενώ σήμερα οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί αποτελούν ένα μικρό ποίμνιο μέσα σε μια κοινωνία με κατά πλειονότητα μουσουλμανικό πληθυσμό, είναι αληθινά ένας αγώνας που απαιτεί εξαιρετική πίστη, σοφία, υπομονή και πνευματικό θάρρος. Εκεί, απ' όπου ξεκίνησε ο εκχριστιανισμός πολλών λαών και όπου εδραιώθηκαν τα δόγματα της χριστιανικής πίστεως, εκεί όπου οι αιώνες άφησαν βαθιές ιστορικές πληγές, όπου ακόμη και σήμερα υφίστανται σοβαρές προκλήσεις για τη ζωή και την ελευθερία της ορθοδόξου κοινότητας, ενώ η περίφημη Θεολογική Σχολή της Χάλκης αναμένει επί δεκαετίες τους σπουδαστές της, ο Οικουμενικός Πατριάρχης συνεχίζει τη διακονία του με αξιοπρέπεια, πραότητα και ακλόνητη αφοσίωση στην Εκκλησία του Θεού, ενισχύοντας και αυξάνοντας συγχρόνως το κύρος αυτού του Πρωτοθρόνου Πατριαρχείου σε ολόκληρο τον κόσμο, σύμφωνα με την ευλογημένη παράδοση των Πατέρων και των Συνόδων. Γι' αυτό ακριβώς, το πατριαρχικό του αξίωμα δεν αποτελεί απλώς τιμή, αλλά πρωτίστως καθημερινή σταυροαναστάσιμη μαρτυρία και ευλογημένη ευθύνη απέναντι στην ενότητα και το πλήρωμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Στο πρόσωπό του η Εκκλησία αναγνωρίζει έναν σοφό και έμπειρο πηδαλιούχο, ο οποίος, μέσα στις θύελλες του συγχρόνου κόσμου, διαφυλάσσει αλώβητη την πολύτιμη παρακαταθήκη της αποστολικής πίστεως, χωρίς να παύει να καλεί την ανθρωπότητα σε ειρήνη, μετάνοια και αδελφική αγάπη. Διότι το αληθινό μεγαλείο ενός εκκλησιαστικού Προκαθημένου δεν φανερώνεται μόνο στο αξίωμα και τα προνόμια του Θρόνου του, αλλά πρωτίστως στην προθυμία του να βαστάζει τα βάρη των άλλων, να θεραπεύει τις πληγές του χωρισμού και να γίνεται πατέρας όλων όσοι ποθούν την ενότητα εν Χριστώ. Άλλωστε, εκείνος που κατέχει την πρώτη θέση, σε οποιοδήποτε επίπεδο της εκκλησιαστικής κοινωνίας, στέκεται υπέρ πάντων και υπέρ πάντων των πραγμάτων.

Ακριβώς αυτό το συμφιλιωτικό πνεύμα, αυτή η ευγενής επιμονή στην αναζήτηση της οδού της αγάπης και της κοινωνίας ακόμη και εκεί όπου οι άνθρωποι υπολογισμοί, συχνά επιβαρυνόμενοι και κατευθυνόμενοι από τη ματαιοδοξία ορισμένων προσώπων, διακρίνουν μόνο αδιέξοδα, αποτελεί ένα από τα πλέον χαρακτηριστικά γνωρίσματα της ιστορικής διακονίας του. Μέσα από όλες τις περίπλοκες δοκιμασίες της σύγχρονης εκκλησιαστικής ζωής, η Παναγιότητά του δεν παύει να υπενθυμίζει ότι η Εκκλησία δεν είναι χώρος επιβολής και ανταγωνισμού, αλλά Σώμα Χριστού, μέσα στο οποίο η πληγή ενός μέλους γίνεται

πόνος όλων, ενώ η θεραπεία μιας διαιρέσεως αποτελεί κοινή χαρά. Είναι αυτό που όλοι επιθυμούμε και το οποίο ο αιώνιος Αρχιερέυς ζήτησε προσευχητικώς, με την αγαπητική Του μεσιτεία προς τον Πατέρα: «ἵνα πάντες ἔν ὧσι, καθὼς σύ, Πάτερ, ἔν ἐμοὶ κάγω ἔν σοί» (Ιω. 17,21). Μια τέτοια διακονία, η οποία δεν είναι παρά ταπεινή μίμηση και ολοπρόθυμη ακολουθήση της διακονίας του Χριστού, συνεπάγεται πολλές φορές παρανοήσεις, αντιδράσεις και άδικες κατηγορίες. Ωστόσο, παραμένει πάντοτε και πάνω απ' όλα πολύτιμη μαρτυρία ότι ο αληθινός ποιμένας δεν εγκαταλείπει τις ψυχές που του έχουν εμπιστευθεί, αλλά, κατά το παράδειγμα του Καλού Ποιμένου, θέτει την ψυχή του υπέρ των προβάτων (πρβλ. Ιω. 10,11).

Για εμάς, όμως, τα τέκνα της αρχαίας και ενδόξου Αρχιεπισκοπής Αχρίδος, η επέτειος αυτή έχει ιδιαίτερα βαθιά, προσωπική και ιστορική σημασία.

Με απέραντη ευγνωμοσύνη και ευλάβεια ανακαλούμε στη μνήμη μας την ιστορική 9η Μαΐου 2022 — και πώς θα ήταν δυνατόν ή επιτρεπτό να τη λησμονήσουμε; — όταν επιτέλους, ύστερα από μακρές δεκαετίες επώδυνης εκκλησιαστικής απομονώσεως και πολυετείς αγώνες, χάρη στην πατρική μέριμνα και σοφία της Παναγιότητός του και με την απόφαση της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, η εκκλησιαστική μας Ιεραρχία, ο ιερός Κλήρος και ο πιστός λαός έγιναν δεκτοί σε ευχαριστιακή κοινωνία. Ήταν μια στιγμή ανεκλάλητης χαράς, κατά την οποία η μακροχρόνια θλίψη γενεών των προγόνων μας μετατράπηκε σε δάκρυα ευγνωμοσύνης, ενώ οι καρδιές μας αισθάνθηκαν και πάλι το πλήρωμα της ορθοδόξου εκκλησιαστικής κοινωνίας.

Και ακριβώς εδώ αποκαλύπτεται με ιδιαίτερη σαφήνεια ο ιστορικός ρόλος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου στη ζωή του λαού μας. Σήμερα, που η Αγία μας Εκκλησία ζει και πάλι σε κανονική και ευχαριστιακή ενότητα με το πλήρωμα της Ορθοδοξίας και που, με τη βοήθεια του Θεού, έχουμε πολλούς αδελφούς, φίλους και συλλειτουργούς μεταξύ των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών, δεν επιτρέπεται να λησμονήσουμε εκείνον που πρώτος άνοιξε τη θύρα, από την οποία εισήλθαμε σε αυτή την ευλογημένη κοινωνία, αλλά οφείλουμε να χαράξουμε το όνομά του με χρυσά γράμματα στη συλλογική μνήμη του λαού μας. Χωρίς να υποτιμάται η σημασία όλων των μετέπειτα αδελφικών χειρονομιών και εκκλησιαστικών ενεργειών, η ιστορική αλήθεια μάς υποχρεώνει να αναγνωρίσουμε ότι ακριβώς ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, μαζί με την Αγία και Ιερά Σύνοδό του, πραγματοποίησε το αποφασιστικό πρώτο βήμα και έθεσε το θεμέλιο για τη θεραπεία της μακροχρόνιας εκκλησιαστικής μας πληγής. Δεν έμεινε αδιάφορος απέναντι στον πόνο μας, δεν παρέβλεψε την έκκλησή μας, άκουσε τον θρήνο μας, είδε την πνευματική μας οδύνη από τον ζυγό της ελλείψεως αγάπης και, με πατρική καρδιά και πλήρη επίγνωση της ιστορικής του ευθύνης, άνοιξε τον δρόμο για την αποκατάσταση της πλήρους ευχαριστιακής μας κοινωνίας με τους Ορθοδόξους αδελφούς μας.

Γι' αυτό, η ευγνωμοσύνη μας προς το πρόσωπό του δεν αποτελεί απλώς ζήτημα ευγενείας ούτε έκφραση μιας παροδικής διαθέσεως, αλλά χρέος συνειδήσεως και ιστορικής μνήμης. Όπως επισήμανε τότε στην Κωνσταντινούπολη και ο σεβαστός Αρχιεπίσκοπός μας κ.κ. Στέφανος: «Η ενάτη Μαΐου θα παραμείνει για εμάς ημέρα πνευματικής και εθνικής μνήμης, ημέρα ευεργεσίας, ημέρα τιμής και αναμνήσεως — πνευματική και εθνική εορτή». Ένας λαός που λησμονεί τους ευεργέτες του χάνει εύκολα την αίσθηση του δώρου που έλαβε, ενώ ακόμη και οι ευεργεσίες μετατρέπονται σε βάρος και όχι σε ευλογία. Εμείς, όμως, που επί τόσο μακρόν ποθούσαμε την εκκλησιαστική ενότητα, έχουμε λιγότερο από οποιονδήποτε άλλον το δικαίωμα να λησμονήσουμε το πατρικό χέρι που μας προσφέρθηκε ή να απορρίψουμε την πατρική αγκαλιά. Αντιθέτως, ακριβώς τώρα, που γευόμαστε τους ευλογημένους καρπούς της συμφιλίωσης, καλούμαστε να μαρτυρούμε ακόμη πιο έντονα την ευγνωμοσύνη μας προς τον ευεργέτη, ο οποίος με την αγάπη και την αποφασιστικότητά του μας βοήθησε να φθάσουμε σε αυτή τη χαρά.

Η ιστορική αυτή πράξη παραμένει φωτεινό ορόσημο στη σύγχρονη ιστορία της Εκκλησίας και του λαού μας. Σε αυτήν αναγνωρίζουμε την αγάπη της Μητρός Εκκλησίας, η οποία δεν λησμονεί τα τέκνα της, αλλά με πατρική αγκαλιά τούς άνοιξε τη θύρα της ευχαριστιακής ενότητας. Πράγματι, σε αυτό το έργο μοιάζουν να αντηχούν οι λόγοι του Σωτήρος: «Μακάριοι οί ειρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται» (Ματθαῖος 5, 9).

Και ακριβώς γι' αυτό — το αναφέρουμε ως έκφραση υιικής μέριμνας — βιώνουμε με ιδιαίτερο πόνο ψυχής τις άδικες επιθέσεις, τις ύβρεις και τις συκοφαντίες που όχι σπάνια στρέφονται κατά του ιερού προσώπου του Οικουμενικού Πατριάρχου. Ασφαλώς, στην εκκλησιαστική ζωή μπορούν να υπάρχουν διαφορετικές γνώμες, θέσεις και κρίσεις επί επιμέρους ζητημάτων· άλλο όμως είναι η ειλικρινής και υπεύθυνη διάκριση και εντελώς άλλο η κακία, η περιφρόνηση και η συκοφαντία κατά του πλησίον. Τέτοια συμπεριφορά δεν αρμόζει σε κανέναν Ορθόδοξο Χριστιανό! Ακόμη βαρύτερο είναι όταν αυτά στρέφονται εναντίον ενός ανθρώπου που αφιέρωσε ολόκληρη τη ζωή του στη διακονία της Εκκλησίας του Θεού και που, ιδιαιτέρως προς εμάς, επέδειξε τόσο μεγάλη αγάπη και αγαθότητα. Ο Άγιος Απόστολος Ιάκωβος μάς προειδοποιεί να μη καταλαλούμε ο ένας τον άλλον (Ιακ. 4, 11). Η συκοφαντία αποτελεί βαρύ αμάρτημα, και όταν σε αυτήν προστίθεται η αχαριστία προς τον ευεργέτη, γίνεται ακόμη πιο οδυνηρή εκδήλωση πνευματικής αναισθησίας, ακόμη και απώλειας της ορθής κρίσεως και πνευματικής πλάνης. Και αν η συκοφαντία εναντίον οποιουδήποτε πλησίον αποτελεί τόσο μεγάλο αμάρτημα,

πόσο μάλλον η συκοφαντία και η εξύβριση του Προκαθημένου — πράξη που συνιστά αληθινή πνευματική αυτοχειρία! Σε εμάς, ως Χριστιανούς, δεν αρμόζει να λησμονούμε τις ευεργεσίες και να ανταποδίδουμε με κατάκριση εκεί όπου δεχθήκαμε αγάπη. Αντιθέτως, καθήκον μας είναι να διαφυλάσσουμε την αλήθεια, να καλλιεργούμε την ευγνωμοσύνη και να προσευχόμαστε για όσους σηκώνουν τον βαρύ σταυρό της εκκλησιαστικής διακυβερνήσεως. Επιπλέον, τιμή και αξιοπρέπεια μας είναι να ακολουθούμε, να σεβόμαστε και να υπερασπιζόμαστε από όσους τον υπονομεύουν τον ευλογημένο εκκλησιαστικό θεσμό της τάξεως και την ιεραρχική διάρθρωση των πραγμάτων!

Γι' αυτό, κατά την επίσημη και ευλογημένη αυτή επέτειο, οι καρδιές μας είναι πλημμυρισμένες όχι μόνο από σεβασμό προς το μεγάλο εκκλησιαστικό ιωβηλαίο, αλλά και από την πλέον ειλικρινή αγάπη και συμπάθεια προς έναν πνευματικό Πατέρα, του οποίου το όνομα θα παραμείνει για πάντα χαραγμένο με ευγνωμοσύνη στην ιστορία της Εκκλησίας μας και στην προσευχητική μνήμη της Ιεράς Μονής μας.

Παναγιώτατε Δέσποτα, πολυαγαπημένε μας Πατέρα και Ποιμενάρχα!

Από τα βάθη των καρδιών μας, ο πολυαγαπημένος μας Γέροντας, ο Επίσκοπος Αντανίας κ. Παρθένιος, μαζί με ολόκληρη τη μοναστική μας αδελφότητα και τις αδελφές των Ιερών Μονών μας, Σας απευθύνει τις πλέον εγκάρδιες ευχές για τη φωτεινή και ευλογημένη αυτή επέτειο, με αισθήματα απέραντης ευγνωμοσύνης για όλες τις ευεργεσίες Σας, για την ευαγγελική Σας αγάπη και για όλα όσα προσφέρατε στην Αγία μας Εκκλησία και στον λαό μας.

Ικετεύουμε τον Μέγα Αρχιερέα και Ποιμένα των ψυχών μας, τον Κύριο Ιησού Χριστό, διά πρεσβειών της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, του Αγίου ενδόξου Αποστόλου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου, καθώς και του ζηλωτού Αποστόλου Βαρθολομαίου, να Σας χαρίζει υγεία ακλόνητη, πνευματική δύναμη, ειρήνη, ουράνια παρηγοριά και πολλά ακόμη ευλογημένα έτη καρποφόρου πατριαρχικής διακονίας. Είθε η χάρις Του να Σας ενισχύει σε κάθε δοκιμασία, να φωτίζει τη σοφία Σας και να ευλογεί όλους τους κόπους Σας για την ενότητα, την ειρήνη και την ευημερία της Αγίας Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Και εμείς, από το ταπεινό αυτό ιερό μας προσκύνημα του Μπίγκορσκι, ενώπιον της θαυματουργού εικόνας του ουρανίου προστάτου μας, του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού, θα συνεχίσουμε με αγάπη να αναπέμπουμε το ευλογημένο όνομά Σας στις προσευχές μας, ευχαριστώντας τον Θεό, ο Οποίος στο πρόσωπό Σας μάς χάρισε τόση πατρική μέριμνα, παρηγοριά και αγαθότητα.

Εἰς πολλὰ καὶ εὐλογημένα ἔτη, Παναγιώτατε!

Εἴθε ὁ Κύριος νὰ Σας διαφυλάττει καὶ νὰ Σας ενισχύει γιὰ πολλὰ ἀκόμη ἔτη, πρὸς χαρὰν ολοκλήρου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὅλων ἡμῶν, ποὺ Σας ἀγαπούμε εὐλικρινῶς καὶ με ἱερὴ εὐγνωμοσύνη ἀσπαζόμαστε τὴν ἀγία Σας δεξιὰ!